

Sílvia Cantos Ferides

Columna

SÍLVIA CANTOS
FERIDES

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2023

© SÍLVIA CANTOS BASTIDA, 2023

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3088-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 11.409-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO

IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

A ferrat al seu cos, l'infant somicava aterrit «Desperta, mama, desperta». No entenia per què no responia. Feia tan sols un moment conversaven alegrement, i de sobte ella va començar a parlar d'una manera estranya. El nen va pensar que era un joc i va riure. «Què fas, mama! No t'entenc». Però semblava confosa, espantada, deia coses sense sentit i als seus ulls hi havia aparegut una ombra fosca, sinistra. Li va acostar una mà a la galta i l'hi va acariciar amb amor, mentre una llàgrima gruixuda apareixia humitejant-li la mirada, com si intuís el que estava a punt de passar. Sempre més recordaria aquell darrer contacte. Aquella carícia final. Tot d'un plegat, es va posar les mans al cap, en un gest de profund dolor, pre-

ment fort els ulls, en un intent inútil d'allunyar aquella fuetada inesperada. Tan alta com era, va caure a terra, com un plom. El nen va xisclar, espantat. La mare jeia a terra, inconscient. La criatura va arraulir-se a la seva vora, cercant la calidesa d'un cos que començava a esvanir-se. Plorava llastimosament, sense saber que s'acabava de quedar orfe.

Afortunadament vivien en un pis petit, amb parets de paper, i quan la Constança, la veïna del replà, va arribar a casa, va alertar-se en sentir el plor del petit. Va picar a la porta i, com que no obrien però continuava sentint el plor, va cridar l'infant pel seu nom. No en va rebre resposta i va decidir anar a buscar el joc de claus que la jove Fàtima li havia donat temps enrere, per si algun dia el necessitava. Va córrer a casa a cercar-lo i va tornar tot seguit, i tan bon punt va entrar per la porta l'escena que va trobar li va trencar el cor. No era possible, aquella dona tan jove no podia ser morta. Va trucar als serveis d'emergència, alhora que una pena profunda l'aclaparava veient com el nen s'aferrava al cos inert somicant desconsolat i repetint com una lletania «Desperta, mama, desperta».

Un cor de sirenes i llums que pampalluguejaven cavalcava a una velocitat vertiginosa cap al pis on s'havia estroncat una vida. Dos homes van aparèixer al menjador amb un maletí i una llitera i, fent moltes preguntes, van obligar l'infant a separar-se d'ella. Va gemegar i es va revoltar espantat, aterrit. La Constança, amb la tendresa i la dolçor que la caracteritzaven, va abraçar el petit Fabio, que la mirava desconcertat i espantat i s'abandonava a un plor desconso-
lat que corprenia, reclamant una vegada i una altra que la seva mare despertés.

La massa de cossos es movia al ritme de la música, que retronava amb els decibels emergents dels immensos altaveus situats estratègicament a tota la discoteca. La cadència passava de la rauxa festiva a la sensualitat més eròtica amb pocs compassos, i amb la mateixa velocitat els moviments canviaven dels salts i les rialles grupals a un sinuós vaivé dels malucs que apropiava els cossos i donava inici al joc de mirades que s'establia al llarg de la pista, en una autèntica declaració d'intencions. Escots perlats de suor, rostres seductors, ulls afamats carregats de promeses, la insolència dels vint anys en la màxima esplendor.

La Martina reia amb el grup d'amigues amb qui havia sortit aquella nit. Feien xocar les co-

pes mentre ballaven al so desenfadat de Txarango. El torrent de complicitat entre elles era més que evident, formaven una illa, en aquell mar. Isolades del contacte aliè, no necessitaven res més que la companyia mútua per passar nits perfectes. Les llums de la sala van començar a pampalluguejar, avisant la marea humana que omplia el local que era hora de començar a desfilars. El grup de noies no va voler esperar al moment tan trist en què s'acabava la música i s'obrien els llums, fent desaparèixer tota la màgia, així que van anar cap al servei de guarda-roba. Mentre esperaven el torn per recollir els abrics i les bosses, la Núria va trucar a un taxi perquè les portés a ella, l'Anna i la Joana a casa. Ja al carrer, van acomiadar-se amb rapidesa; el canvi de temperatura era dràstic, el fred tallant no convidava a demorar-se. La Muntsa i la Martina van enfilars l'avinguda que enllaçava el polígon amb el centre de la ciutat. Caminaven juntes a pas lleuger.

Unes cruïlles després, ja havien arribat al bloc de pisos on vivia la Muntsa. Es van acomiadar amb una abraçada ràpida i la Martina va seguir el seu camí.

—Pensa d'enviar-me un *whats* quan arribis, eh?

—Que sí, pesada, però si gairebé ja hi soc.

—Tant me fot, que m'avisis...

—D'acooord. —Va allargar la o mentre li picava l'ullet i s'allunyava.

La Martina caminava pensant en com havia anat la nit, en el sopar al restaurant tailandès on les havia portat la Núria, que havia estat tota una descoberta. La seva amiga era una xef amateur i tastaolletes, decidida a descobrir cadascun dels llocs on es podia menjar bé a la ciutat. Havia vist tots els programes de *Joc de cartes*, i de fet era una fan incondicional del Marc Ribas. Les seves amigues sempre en feien broma, però reconeixien que gràcies a ella sovint menjaven com unes reines i, a més, tenien a les seves agendes un munt de restaurants amb plats deliciosos i molt variats per anar-hi a menjar. El sopar d'aquell vespre havia estat dels més celebrats, un festival de sabors, textures i colors que va donar el tret de sortida a una nit de somriures i complicitats. Tot d'un plegat, va tenir la sensació que unes passes seguien la seva estela i, de manera inconscient, va accelerar el

pas. Una veu pastosa i etílica va ressonar al seu darrere.

—Quina pressa tens, preciosa?

El batec del cor se li va accelerar, la nit es va fer més fosca i el fred que uns instants abans l'abraçava de sobte era com si en lloc de venir de fora sorgís del seu interior. Quan aquella veu odiosa va tornar a fer-se present, una por espessa la va envair.

—Em sembla que m'he enamorat. T'estimo.

Mai hauria imaginat que unes paraules tan dolces poguessin resultar tan repulsives, però la situació va empitjorar quan, de cop, una mà ferrenya la va engrapar pel cul i la va arrambar contra la paret. El món es va aturar, igual que el seu cor, i amb un pànic creixent va sentir com el baf d'alcohol d'un individu fastigós se li instal·lava a pocs centímetres de la cara, alhora que amb les seves urpes li descordava violentament l'abric i li magrejava les tetes per sobre el jersei. Una mena de ressort es va activar dins seu de cop i en un gest primari de pura supervivència, impensat i salvatge, es va alliberar d'aquell desgraciat i se li va encarar cridant-lo i insultant-lo.

—Fastigós de merda! Què collons t'has pensat! Treu les teves putes grapes del meu damunt! Fot el camp d'aquí o et juro que et trencaré les cames!

Visiblement sorprès, el paio va apartar-se d'ella, tentinejant i mormolejant entre dents. Va girar cua i se'n va anar carrer avall. La Martina va reprendre el camí, a pas lleuger, però tan bon punt va girar la cantonada va començar a córrer fins a arribar al portal de casa, intentant contenir el tremolor de les mans i mirant compulsivament enrere. Va necessitar diversos intents fins a encertar la clau al pany. Un cop es va tancar la porta i es va saber arrecerada dins la seguretat de la llar, es va deixar caure a terra, talment com un globus que es desinfla, mentre una profunda aleanada li pujava des dels pulmons, gola amunt, alliberant la tensió continguda durant aquells breus però eterns minuts. Amb el cor desbocat, les pulsacions descontrolades, que devien superar amb escreix el pic de les dues-centes, uns sanglots convulsos van donar pas a un plor descontrolat amb el qual expulsava, junt amb el doll de llàgrimes que li cobrien les galtes i li amaraven l'abric, tota la por experimentada en aquella estona.

El plor espasmòdic va anar evolucionant fins a un somiqueig feble i desemparat, i va ser aleshores que va adonar-se que la seva butxaca no parava de vibrar. Les seves amigues esperaven la confirmació de «Sana i estàlvia. A casa, boniques». Aquell lema, que havia esdevingut un costum, tot d'un plegat va prendre una nova dimensió. Era a casa, fora de perill. Escrivia el missatge, com ho havia fet tantes nits abans, però cada tecla que premia, en aquella ocasió, li causava un ofec nou, desconegut i abassegador. Va clicar «enviar», i un nou calfred la va recórrer sencera. Un fred intens seguia instal·lat al seu interior, i llavors va decidir anar al bany, es va despullar i es va abandonar sota el raig d'aigua calenta, en un intent en va d'evair el fred i la por.

Arraulida a la banyera, malgrat trobar-se immersa dins una broma càlida produïda pel raig constant, seguia tremolant. Aquella gelor interna es negava a abandonar-la, i ella enyorava desesperadament una abraçada de seguretats, com la de la mare. De sobte, es va trobar pensant que feia un munt de temps que no l'abraçava de debò. Quan entraven o sortien de casa, es feien un petó ràpid, sovint tan imprecís que ni tan sols

tocava pell, i es quedava surant en l'aire, sense poder-ho evitar. Un nou plor la va abordar i s'hi va lliurar sense lluitar, permetent que les llàgrimes salades es confonguessin amb la pluja càlida amb què intentava, inútilment, desfer-se de la por i l'enyor que l'havien pres.

Les primeres llums de l'alba despuntaven per l'horitzó quan va estirar-se al llit. Les ombres dibuixaven imatges indefinides al sostre. Morfeu es negava a fer-se present i al seu cap es repetia una vegada i una altra, com en una pel·lícula, la topada amb aquell individu que l'havia abordat. Al final va caure, per l'esgotament, en un son inquiet, farcit de malsons. Aquella seria la primera de moltes nits d'insomni.

—Mandrosa, què fas dormint a aquestes hores?

La veu enjogassada de la mare pretenia despertar-la amorosament, però l'efecte aconseguit va ser totalment el contrari. En notar el tacte de la seva mà acariciant-li la galta, va obrir els ulls desmesuradament, alhora que proferia un crit de pànic i s'arraulia sota els llençols, tremolant aterrida. La dona, que en cap cas s'esperava una reac-

ció com aquella, es va fer enrere espantada. El crit de la jove va actuar com un reclam que va atraure immediatament el seu pare, que, arribat al llindar de l'habitació de la filla, mirava alternativament la noia amagada al llit i la seva mare, que l'observava descol·locada.

—Martina, què tens, filla?

—Mama... Papa...

Aquells dos mots, pronunciats com un encanteri guaridor, deixaven entreveure un plany profund. La Martina, en ser conscient de la presència dels seus pares, se'ls va mirar i va tornar a veure'ls com els herois que veia quan era una nena, quan encara mantenia la mirada neta i innocent de l'infant que no ha tingut contacte amb la cara lletja de la vida. La mare, mesurant cada passa, va apropar-se a la filla. Ja a tocar del llit, va mirar-la com demanant permís per seure. La jove, amb els ulls negats, va estirar els braços cap a la dona, que va captar immediatament el crit d'auxili i va respondre acollint-la amb la més amorosa de les abraçades, sentint com el cos de la seva nena es relaxava. El pare se'ls va afegir i van mantenir-se units, tots tres junts, fins que van notar que la Martina deixava anar tota

la tensió i recuperava una certa calma. Aleshores sí, el pare i la mare van seure a banda i banda de la seva filla i, mentre la mare mantenia el contacte acariciant-li la mà, el pare va prendre la paraula.

—Què ha passat, Tineta?

Feia temps, potser anys, que el pare no li deia així. Centenars de vegades havia renegat d'aquell diminutiu, especialment al llarg de l'adolescència. Cada cop més esquerpa, va expulsar aquell Tineta del vocabulari del seu pare, no va parar fins a sortir-se amb la seva. En aquell moment, res no li podria haver fet més bé. En aquelles poques lletres s'hi encabia un amor tan gran que vessava de la mirada del matrimoni, que l'observaven amb un gest greu, de preocupació. De fet, havien actuat com en un sortilegi. Per primera vegada des de la nit anterior, aconseguia relaxar completament el cos i, dibuixant un somriure, va començar a parlar.

—Que bé que ja sou aquí. He passat tanta por...

Va deixar anar un sospir profund i, com si recités un monòleg, va relatar als pares, que l'escoltaven atents, tot el que havia passat. Ells prenién consciència, per moments, del terrible tràn-

gol que havia viscut la filla. La mare va posar-se la mà a la boca, intentant ocultar un crit mut que li pujava gola amunt alhora que se li negaven els ulls, mentre el pare serrava les dents i tancava els punys amb força, desitjant tenir al davant el desgraciat que havia atacat la seva filla. Tot i els seus vint-i-cinc anys, la Martina va tornar a sentir-se com una nena petita, protegida i estimada, a casa, en un espai segur, en un refugi del qual no pensava sortir.

Dues setmanes després de l'incident, continuava sense trepitjar el carrer. La seva feina l'hi posava fàcil, perquè treballava com a freelance per a una editorial fent correccions de textos. El que havia començat com un innocent aïllament voluntari, amb el pas dels dies va derivar en un confinament autoimposat que, sense adonar-se'n, en lloc d'ajudar-la a superar el trauma l'estava condemnant a iniciar una nova lluita. En va prendre consciència el dia que els seus pares, amoïnats veient la reclusió nociva a la qual se sotmetia la seva filla, van insistir perquè sortís, gairebé fins al punt d'arrossegant-la fins a la porta.

—Martina, filla, això no pot seguir així. Has de sortir al carrer, no pots continuar tancada a casa.

—Però, mare, jo estic bé. Quan vulgui sortir, ja ho faré. De debò que no passa res.

—Ho sento, però no et crec. Si de debò és així, surt a comprar el pa. Només has de creuar la plaça i dos carrers. Ves-hi. Ara.

—Ai, pare, ara estic enfeïnada amb un text.

—Deixa't d'excuses, Martina. Ja n'hi ha prou —la va tallar l'home taxativament.

—Mare...

—No, filla, el pare té raó. Ens tens amoïnats. Et penses que no hem escoltat les teves amigues quan han vingut a casa? Vaig sentir que la Núria et parlava d'un restaurant, entusiasmada, i que deia que hi aniríeu totes cinc, que ja tenia la taula reservada. I tu te'n vas desdir a última hora, després d'haver-li dit que sí que hi aniries.

—No em trobava bé, mare, em va baixar la regla i...

—No em prenguis per idiota. Vas fer el mateix amb la Muntsa, quan va venir a buscar-te per anar a fer un cafè. Te la vas treure de sobre amb excuses.

—Què és, això? La Santa Inquisició? És que us molesto, potser?

—No siguis tonta. Fes el que t’ha dit ton pare. No trigaràs més de deu minuts a anar i tornar.

—No hi penso anar.

—Per què?

—Perquè no, i prou! Deixeu-me tranquil·la d’una vegada, hòstia!

—Martina... O hi vas tu mateixa o et juro que t’hi porto jo, encara que hagi d’arrossegar-t’hi —va amenaçar el pare, seriós.

—Estic flipant, de debò que estic flipant amb vosaltres. No sé quina neura us ha agafat, però ja vaig a buscar la puta barra de pa.

Mirava desafiant els seus pares, mentre s’aixecava i es posava la jaqueta. Va agafar el mone-der i les claus i, d’una revolada, se’ls va entaforar a les butxaques. Marcant cada passa, com si volgués perforar el terra, es va dirigir cap a l’entrada. Tan bon punt va posar la mà al pom de la porta del carrer, però, una suor freda la va sobtar. Sentia com si uns fils invisibles la subjectessin per cada fibra del seu cos impeding-li fer cap moviment. Estava clavada, presonera dins del seu propi cervell, que es negava a continuar amb la fita imposada. El cor li batejava descontrolat, se’l sentia palpar a les temples i al pit,

agressiu, accelerat. La respiració també va començar a fer-se-li feixuga, boquejava, era com si l'aire no li arribés als pulmons. Va començar a murmurar.

—No puc..., no puc..., no puc... —Mirava amb els ulls esbatanats els seus pares, mentre el cos li cedia, replegant-se fins a quedar asseguda a terra, amb el cap entre les cames—. Ho sento, papa, de veritat que no puc.

—Tineta... —El pare es va agenollar i va abraçar la seva filla—. No passa res, va. Júlia, porta una bossa, que està patint un atac d'angoixa.

La mare va córrer fins a la cuina. En tornar, duia una bossa, que va allargar al seu marit.

—Respira —va fer ell, mentre posava la bossa davant la boca de la noia—. Respira a poc a poc, tranquil·la... Així, molt bé, Tineta. Continua així, ho estàs fent molt bé.

El matrimoni es va mirar amb preocupació. En aquell moment, van prendre consciència que la seva filla tenia un problema, que aquell tancament voluntari havia degenerat en una impossibilitat real de trepitjar el carrer. Era evident que necessitaria ajuda professional.